

הלכות נערה בתולה

יש בכללן חמש מצוות שלוש מצוות עשה, ושתי מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) לקנס המפתה; (ב) שישא האונס אנוסתו; (ג) שלא יגרש האונס; (ד) שתשב אשת מוציא שם רע תחת בעלה לעולם; (ה) שלא יגרש מוציא שם רע את אשתו. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות נערה בתולה פרק א

א. מי שפתה בתולה, קונסין אותו משקל חמשים סלעים שלכסף מזקק; וזה הוא הנקרא קנס. וכן אם אנס אותה. וקנס זה מצות עשה שלתורה, שנאמר "ונתן האיש השכב עמה, לאבי הנער חמשים כסף" (דברים כב, כט). ואיזה הוא מפתה ואיזה הוא אונס מפתה, לרצונה; ואונס, שבא עליה בעל כרחה.

ב. כל הנבעלת בשדה הרי זו בחזקת אנוסה, ודנין בו דין אונס: עד שיעידו העדים שברצונה נבעלה. וכל הנבעלת בעיר הרי זו בחזקת מפתה, מפני שלא זעקה: עד שיעידו העדים שהיא אנוסה; כגון ששלף חרב ואמר לה, אם תזעקי אהרג אותך.

ג. המפתה שלא רצת להנשא למפתה, או שלא רצה אביה לתנה לו, או שלא רצה הוא לכנס הרי זה נותן קנסה, והולך; ואין כופין אותו לכנס. ואם רצו וכנסה אינו משלם קנס, אלא כותב לה כתבה כשאר הבתולות.

ד. אבל האנוסה שלא רצת היא, או אביה, להנשא לאונס הרשות בידם, ונותן קנס. רצת היא ואביה, ולא רצה הוא כופין אותו, וכונס ונותן קנס: שנאמר "ולו-תהיה לאשה" (דברים כב, כט), הרי זו מצות עשה אפלו היא חגרת או סומה או מצרעת, כופין אותו לכנס. ואינו מוציא לרצונו לעולם, שנאמר "לא-יוכל שלחה, כל-ימיו" (שם) הרי זו מצות לא תעשה. ואין לה כתבה שלא תקנו חכמים כתבה לאשה אלא כדי שלא תהיה קלה בעיניו להוציאה, וזה אינו יכול להוציא.

ה. היתה אנוסה זו אסורה עליו אפלו מחיבי עשה, ואפלו שניה הרי זה לא ישאנה; וכן אם נמצא בה דבר זמה אחר שכנסה, הרי זה יגרשנה שנאמר "ולו-תהיה לאשה" (דברים כב, כט), אשה הראויה לו. כוהן גדול שאנס בתולה, או שפתה אותה הרי זה לא יכנס, מפני שהוא מצוה לשא את הבתולה, ובשעה שישא זו, אינה בתולה; ואם כנס, יוציא בגט.

ו. אף על פי שנאמר באונס "לא-יוכל שלחה" (דברים כב, כט), כיון שקדמו עשה, שנאמר "ולו-תהיה לאשה" (שם) הרי נתקן לעשה; ונמצאת זו מצות לא תעשה שנתקה לעשה, שאין לוקין עליה, אלא אם לא קים עשה שבה, כמו שיתבאר בהלכות סנהדרין.

ז. לפיכך אונס שעבר וגרש כופין אותו להחזיר, ואינו לוקה; מתה גרושתו קדם שיחזירנה, או שנתקדשה לאחר, או שהיה כוהן שאסור בגרושה הרי זה לוקה: שהרי עבר על לא תעשה, ואינו יכול לקים עשה שבה.

ח. אין האונס או המפתה חייב בקנס, עד שיבוא עליה כדרכה, ובעדים; ואינו צריך התראה. ומאימתי יהיה לבת קנס מאחר שלוש שנים גמורות, עד שתבגר: נבעלה בתוך שלוש שנים, אין ביאתה ביאה; בא עליה משבגרה, אין לה קנס שנאמר "נער בתולה" (דברים כב, כח), לא הבוגרת. ואחת שיש לה אב, או שאין לה אב יש לה קנס.

ז. ואלו שאין להן קנס הבוגרת, והמאנת, והאילונית, והשוטה, והחרשת, ומי שיצא עליה שם רע בילדותה ובאו שנים והעידו שתבעה אותן לזנות עמה, והמתגרשת מן הנשואין ועדין היא נערה בתולה. אבל המתגרשת מן הארוסין אם נאנסה, יש לה קנס; ואם נתפתתה, אין לה קנס.

י. הגיורת, והשבויה, והמשחררת אם נתגיירה ונפדית ונשתחררה, והיא בת שלוש שנים או פחות יש לה קנס. ואם היתה בת שלוש שנים ויום אחד כשנתגיירה או כשנפדית או כשנשתחררה, אין לה קנס: הואיל וביאתן ביאה, הרי הן כבעולות.

יא. היתה בתולה זו אסורה על האונס, או המפתה אם היתה מחיבי פרתות, כגון אחותו ודודתו והנדה וכיוצא בהן, או שהיתה מחיבי לאוין אם התרו בו, הרי זה לוקה ואינו משלם קנס: שאין אדם לוקה ומשלם. ואם לא היתה שם התראה הואיל ואינו חייב מלקות, הרי זה משלם קנס.

יב. היתה מחיבי עשה, או שניה וכיוצא בה שאסורה מדברי סופרים בין התרו בו בין לא התרו בו, חייב בקנס: שאין כאן מלקות. היתה מחיבי מיתת בית דין, כגון בתו ואשת בנו וכיוצא בהן בין התרו בו, בין לא התרו בו פטור מן הקנס, שנאמר "ולא יהיה, אסון ענוש יענש" (שמות כא, כב): הא אם היה שם אסון, אין שם ענש; ואף על פי שהריגת האשה בשגגה, שהרי לא נתכוננו לה, שנאמר "כי-ינצו אנשים, ונגפו אשה הרה . . ." (שם) הא למדת שלא חלק באסון בין שוגג למזיד, לפטרו מן התשלומין.

יג. והרי הוא אומר "מכה נפש-בהמה, ישלמנה" (ויקרא כד, יח) "ומכה אדם, יומת" (ויקרא כד, כא) מה מכה נפש בהמה, לא חלק בו בין שוגג למזיד לחיבו בתשלומין; אף מכה נפש אדם, לא חלק בו בין שוגג למזיד לפטרו מן התשלומין. והוא הדין לכל עברה שיש בה מיתת בית דין, שאין בה תשלומין.

יד. בא עליה, ומתה הרי זה פטור מן הקנס: שנאמר "ונתן האיש השכב עמה, לאבי הנער" (דברים כב, כט), לא לאבי המתה; והוא, שתמות קדם שתעמד בדין.

הלכות נערה בתולה פ"ק ב

א. חמשים כסף שלקנס, הם דמי הנאת שכיבה בלבד. וחייב המפתה לתן בשת ופגם, יתר על הקנס הקצוב בתורה; יתר עליו האונס, שהוא נותן את הצער: שהנבעלת ברצונה, אין לה צער; ואנוסה, יש לה צער וכן הוא אומר באנוסה "תחת

אֲשֶׁר עָנָה" (דברים כב, כט). נִמְצָא הַמִּפְתָּה מְשֻׁלָּם שְׁלוֹשָׁה דְּבָרִים קִנְס, וּבִשְׁת, וּפָגָם; וְהָאוֹנֵס, אַרְבַּעַה קִנְס, וּבִשְׁת, וּפָגָם, וְצִעֵר.

ב. קִנְס, שׁוֹוָה בְּכָל; אֶחָד הֵבֵא עַל בֵּת כּוֹהֵן גָּדוֹל, וְאֶחָד הֵבֵא עַל בֵּת גֵּר אוֹ מִמְזֵרֶת קִנְסָה חֲמִשִּׁים כֶּסֶף. אֲבָל הַבִּשְׁת וְהַפָּגָם וְהַצִּעֵר אֵינָן שׁוֹוִין בְּכָל, וְצָרִיכִין שׁוּמָה.

ג. פִּיצֵד שְׁמִינֵי הַבִּשְׁת: הַכֹּל לְפִי הַמִּבִּישׁ וְהַמִּתְבִּישׁ שְׁאִינוּ דוֹמָה הַמִּבִּישׁ נִעְרָה חֲשׂוּבָה וּמִמְשַׁפְּחָה מִיחָסָה, לְמִבִּישׁ קִטְנָה עֲנִיָּה בְּזוּיָה; וְאִינוּ דוֹמָה הַמִּתְבִּישׁ מֵאָדָם חֲשׂוֹב וְגָדוֹל, לְמִי שֶׁבִּישׁוֹ אֶחָד מִן הַנְּבָלִים וְקָל מִן הַקָּלִים. וְלִפִּי זֶה, רוֹאִין הַדִּינִין מַעֲלָתָהּ וּמַעֲלָתוֹ; וְשְׁמִינֵי כַּמָּה מִמּוֹן רְאוּי לְאַבְיָה וּלְמִשְׁפַּחְתָּהּ לִתֵּן וְלֹא יֵאָרֵעַ לָהֶן דְּבַר זֶה מֵאָדָם זֶה, וְכִמּוּהוּ חַיִּב לְשַׁלֵּם.

ד. פָּגָם, לְפִי יִפְיָה רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוּ הִיא שְׁפָחָה נִמְכֶּרֶת בְּשׁוּק, כַּמָּה הִיא שׁוֹוָה בְּעוֹלָה וְכַמָּה הִיָּתָה שׁוֹוָה בְּתוּלָה, כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְקַנּוֹת שְׁפָחָה בְּתוּלָה לְתַנָּה לְעַבְדּוֹ, שֶׁהוּא רוֹצֵה בְּהַנָּאתוֹ וְטוֹבָתוֹ; וְרוֹאִין כַּמָּה פָּחָתָה, וַיִּשְׁלֵם.

ה. צִעֵר, לְפִי קִטְנוּתָהּ וּבְנִין גּוֹפָה וּלְפִי שְׁנֵי וְגוֹפּוֹ אוֹמְדִין כַּמָּה הָאֵב רוֹצֵה לִתֵּן וְלֹא תִצְטָעֵר זֶה מִזֶּה, וַיִּתֵּן.

ו. הַמִּפְתָּה נּוֹתֵן בִּשְׁת וּפָגָם, מִיָּד; וְאִינוּ נּוֹתֵן אֶת הַקִּנְס אֲלֹא אִם כֵּן לֹא נִשְׁאַה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְאִם-מֵאֵן יִמָּאֵן אֲבִיָּה, לְתַתָּהּ לוֹ כֶּסֶף יִשְׁקַל, כַּמָּהֵר הַבְּתוּלָתָה" (ראה שמות כב, טז). אֲבָל הָאוֹנֵס נּוֹתֵן אַרְבַּעַה דְּבָרִים מִיָּד, וְכוֹנֵס; לְפִיכֵךְ כְּשֶׁתִּרְצֶה לְהַתְּגַרֵּשׁ, אוֹ אִם מֵת אֵין לָהּ כָּלוּם.

ז. בָּאוּ עָלֶיהָ שְׁנַיִם, אֶחָד כְּדִרְכָּהּ וְאֶחָד שְׁלֹא כְּדִרְכָּהּ: זֶה שָׁבָא עָלֶיהָ שְׁלֹא כְּדִרְכָּהּ אִם הוּא רֹאשׁוֹן, חַיִּב בְּבִשְׁת וּפָגָם; וְאִם הוּא אַחֲרוֹן, חַיִּב בְּבִשְׁת בְּלֶכֶד, שֶׁכָּבֵד נִפְגְּמָה. וְזֶה שָׁבָא עָלֶיהָ כְּדִרְכָּהּ בֵּין רֹאשׁוֹן בֵּין אַחֲרוֹן, חַיִּב בְּקִנְס וּבִשְׁאֵר הַדְּבָרִים; אֲבָל אֵין בִּשְׁת וּפָגָם שְׁלֵבֶת שְׁלֹא נִבְעָלָה כָּלָל, כְּבִשְׁת וּפָגָם זֶה שֶׁנִּבְעָלָה שְׁלֹא כְּדִרְכָּהּ.

ח. כָּבֵר הוֹדַעְנוּ הַבְּנוֹת שְׁאִין לָהֶן קִנְס, וְעֶשֶׂר הֵן הַבּוֹגֶרֶת, וְהַמִּמָּאֲנָת, וְהַמְּגִרֶשֶׁת, וְהָאֵילוֹנִית, וְהַשּׁוֹטָה, וְהַחֲרָשֶׁת, וְהַגִּיּוֹרֶת, וְהַשְּׁבוּיָה, וְהַמְּשַׁחֲרֶרֶת, וְהַיּוֹצֵא עָלֶיהָ שֵׁם רָע; וְשֶׁאֵר הַבְּנוֹת, יֵשׁ לָהֶן קִנְס.

ט. כָּל בֵּית שֵׁישׁ לָהּ קִנְס יֵשׁ לָהּ בִּשְׁת, וּפָגָם; וְאִם הִיָּתָה אֲנוּסָה, יֵשׁ לָהּ צִעֵר. וְכָל בֵּית שֵׁישׁ לָהּ קִנְס כֵּךְ אֵין לָהּ לֹא בִּשְׁת וְלֹא פָּגָם, אִם נִתְּפַתָּהּ; וְכֵן אִם נֶאֱנָסָה, חוּץ מִבּוֹגֶרֶת וּמִמָּאֲנָת וּשְׁוֹטָה וְחֲרָשֶׁת.

י. פִּיצֵד: הָאוֹנֵס אֶת הַבּוֹגֶרֶת וְאֶת הַמִּמָּאֲנָת אֵף עַל פִּי שְׁאִין לָהֶן קִנְס, יֵשׁ לָהֶן בִּשְׁת וּפָגָם וְצִעֵר; וְהָאוֹנֵס שְׁוֹטָה אוֹ חֲרָשֶׁת, מְשַׁלֵּם צִעֵר בְּלֶכֶד. אֲבָל הַמִּפְתָּה אֶת כָּלָן, פְּטוֹר מִכָּלוּם.

יא. אֵין אָדָם מְשַׁלֵּם קִנְס בְּכָל מְקוֹם, בְּהוֹדָאת פִּי אֲלֹא עַל פִּי עֲדִים. לְפִיכֵךְ הָאוֹמֵר, אֲנִסְתִּי אוֹ פְּתִיתִי בֵּיתוֹ שְׁלִפְלוּנִי אֵינוּ מְשַׁלֵּם קִנְס; אֲבָל מְשַׁלֵּם בִּשְׁת וּפָגָם, בְּהוֹדָאת פִּי. וְכֵן בֵּית שְׁתַּבְּעָה אִישׁ בִּדִּין וְאִמְרָה לוֹ, אֲנִסְתָּ אוֹ פְּתִיתָ אוֹתִי, וְהוּא אוֹמֵר, לֹא הָיוּ דְּבָרִים מַעֲוִלִם הָרִי זֶה נִשְׁבַּע שְׁבוּעַת הַסֵּת: שְׁאִלוֹ הוֹדָה, הִיָּה מְשַׁלֵּם לָהּ בִּשְׁת וּפָגָם וְצִעֵר עַל פִּי עֲצָמוֹ.

יב. אָמַרָה לוֹ, אָנֹסֶת אוֹתִי, וְהוּא אוֹמֵר, לֹא כִי אֵלָא פְתִיתִי הָרִי
זֶה נִשְׁבַּע שְׁבוּעַת הַתּוֹרָה עַל דְּמֵי הַצֶּעֶר, וּמִשְׁלֵם בִּשְׁתּוֹ וּפָגָם:
שֶׁהָרִי הוֹדָה בְּמִקְצַת הַטְּעָנָה, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר בְּמִקְוָמוֹ.

יג. שְׁלוּשָׁה דְּבָרִים שְׁלֵמִפְתָּה, וְאַרְבַּעַה שְׁלֹאוֹנִס הָרִי הֵן שְׁלֹאב,
שְׁכָל שְׁבַח נְעוּרִים לָאָב; וְאִם אֵין לָהּ אָב, הָרִי הֵן שְׁלַעְצָמָה.
מִפְתָּה אוֹ אָנוֹסָה שְׁלֹא תִבְעָה עַד שְׁבַגְרָה, אוֹ עַד שְׁנִשְׁאֵת, אוֹ
עַד שְׁמֵת הָאָב הָרִי הָאֲרַבְעָה דְּבָרִים אוֹ הַשְׁלוּשָׁה, שְׁלֹא. עֲמָדָה
בְּדִין וְתִבְעָה אוֹתוֹ, וְאַחֵר כֶּךָ בְּגָרָה אוֹ נִשְׁאֵת הָרִי הֵן שְׁלֹאב;
וְאִם מֵת הָאָב אַחֵר עֲמִידָתָה בְּדִין הָרִי הֵן שְׁלֹאֲחִין, שֶׁהֵן יוֹרְשֵׁי
הָאָב: מֵעַת שְׁעֲמָדָה בְּדִין, זָכָה בָּהֶן הָאָב.

יד. הִבֵּת שְׁנֵת־אַרְסָה וְנִתְגַּרְשָׁה, קִנְסָה לְבָדוֹ לַעֲצָמָה; נֶאֱנוֹסָה
אוֹ נִתְפַּתָּתָה וְאַחֵר כֶּךָ נִתְקַדְּשָׁה לְאַחֵר, קִנְסָה וּשְׁאָר הַדְּבָרִים
לְאָבִיהָ שְׁאִין הָאֲרוּסִין מוֹצִיאִין מִרְשׁוֹת הָאָב.

טו. אֲנִי אוֹמֵר, שְׁזֵה שְׁנֵאֲמַר בְּתוֹרָה "אֶל-תַּחֲלִל אֶת-בִּתְּךָ,
לְהַזְנוֹתָהּ" (ויקרא יט, כט) שְׁלֹא יֹאמֵר הָאָב, הוֹאִיל וְלֹא חִיְבָה תּוֹרָה
מִפְתָּה וְאוֹנִס אֵלָא שְׁיִתֵּן מָמוֹן לָאָב, הָרִינִי שׁוֹכֵר בְּתִי הַבְּתוּלָה
לְזֶה לְבּוֹא עָלֶיהָ בְּכָל מָמוֹן שְׁאֲרָצָה; אוֹ אֲנִיחַ זֶה לְבּוֹא עָלֶיהָ
בְּחֻנָּם, שֵׁישׁ לְאָדָם לְמַחֵל וּלְתֵן מָמוֹנוֹ לְכָל מִי שִׁירָצָה: לְכֹף
נֹאמֵר "אֶל-תַּחֲלִל אֶת-בִּתְּךָ, לְהַזְנוֹתָהּ".

טז. שְׁזֵה שְׁחִיבָה תּוֹרָה לְאוֹנִס וְלִמְפַתָּה מָמוֹן, לֹא מַלְקוֹת
בְּשִׁאֲרַע הַדְּבָר מִקְרָה, שְׁלֹא מִדַּעַת אָבִיהָ וְלֹא הַכִּינָה עֲצָמָה
לְכֹף, שְׁדָּבָר זֶה אֵינוֹ הוֹוֶה תָּמִיד, וְאֵינוֹ מְצוּי; אֲבָל אִם הֵנִיחַ זֶה
בְּתוֹ הַבְּתוּלָה מוֹכֶנֶת לְכָל מִי שִׁיבּוֹא עָלֶיהָ, גּוֹרֵם שְׁתַּמְלָא הָאֶרֶץ
זָמָה, וְנִמְצָא הָאָב בְּתוֹ וְהָאֵח נוֹשֵׂא אַחֲוָתוֹ, שְׁאִם תִּתְעַבֵּר
וְתִלַּד לֹא יוֹדַע בֶּן מִי הוּא.

יז. וְהַמְכִּין בְּתוֹ לְכֹף, הָרִי הִיא קִדְּשָׁה. וְלוֹקָה הַבוֹעֵל וְהַנִּבְעָלָת,
מִשּׁוּם "לֹא-תִהְיֶה קִדְּשָׁה" (דברים כג, יח); וְאֵין קוֹנְסִין אוֹתוֹ, שְׁלֹא
חִיְבָה תּוֹרָה קִנֵּס אֵלָא לְאוֹנִס וּמִפְתָּה. אֲבָל זֹו שֶׁהַכִּינָה עֲצָמָה
לְכֹף, בֵּין מִדַּעַתָּה בֵּין מִדַּעַת אָבִיהָ הָרִי זֹו קִדְּשָׁה; וְאִסּוּר קִדְּשָׁה
אַחַד הוּא, בֵּין בְּבִתּוּלָה בֵּין בְּבַעּוּלָה. וְלִפְיָכֶךָ אָמְרוּ חֲכָמִים
שֶׁהִיוּצָא עָלֶיהָ שֵׁם רָע בִּילְדוּתָהּ, אֵין לָהּ קִנֵּס כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ
שֶׁהָרִי זֹו בְּחֻזְקַת שֶׁהַפְּקִירָה עֲצָמָה לְדָבָר זֶה, בְּרִצּוֹנָה.

הַלְבוֹת נַעֲרָה בְּתוּלָה פֶּרֶק ג

א. הַמוֹצִיא שֵׁם רָע עַל בֵּת יִשְׂרָאֵל, וְנִמְצָא הַדְּבָר שֶׁקָר לּוֹקָה,
שְׁנֵאֲמַר "וַיִּסְרוּ, אֹתוֹ" (דברים כב, יח); וְאִזְהָרָה שְׁלוֹ, מִ"לֹא-תִלֵּךְ
רָכִיל בְּעַמִּיךָ" (ויקרא יט, טז). וְנוֹתֵן לְאָבִיהָ, מִשְׁקָל מֵאָה סִלְעִים
כֶּסֶף מְזָקָק; וְאִם הִיָּתָה יְתוּמָה, הָרִי הֵן שְׁלַעְצָמָה. וְהַמוֹצִיא שֵׁם
רָע עַל הַקְטָנָה, אוֹ עַל הַבוֹגֶרֶת פֶּטוּר מִן הַקִּנֵּס, וּמִן הַמַּלְקוֹת;
וְאֵינוֹ חִיב, עַד שִׁיוּצִיא עַל הַנַּעֲרָה שְׁנֵאֲמַר "וְהוֹצִיאוּ אֶת-בְּתוּלִי
הַנַּעֲרָה" (דברים כב, טו; וְרָאָה דְּבָרִים כב, יט), "נַעֲרָה" מִלָּא דְּבַר הַכְּתוּב.

ב. אֵין דְּנִין דִּין זֶה אֵלָא בְּפָנֵי הַבֵּית, וּבְבֵית דִּין שְׁלַעְשָׁרִים
וְשְׁלוּשָׁה מִפְּנֵי שֵׁישׁ בְּדִין מוֹצִיא שֵׁם רָע, דִּינֵי נַפְשׁוֹת: שְׁאִם
נִמְצָא הַדְּבָר כְּמוֹ שְׁאֲמַר, הָרִי זֹו נִהְרָגָת. אֲבָל הָאוֹנִס וְהַמְפַתָּה,
דִּנִּין בָּהֶן בְּכָל זְמַן בְּשְׁלוּשָׁה, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר בְּהַלְבוֹת סִנְהֶדְרִין.

ג. ומצות עשה שלתורה, שתשב אשת מוציא שם רע תחתיו לעולם, שנאמר "ולו-תהיה לאשה" (דברים כב, יט), אפלו עורת או מפת שחין. ואם גרשה עבר על לא תעשה, שנאמר "לא-יוכל לשלחה כל-ימיו" (שם). וכופין אותו ומחזיר, ואינו לוקה, כמו שבארנו באונס; ואם קדם אחר וקדשה, או שמטה, או שהיה כוהן שאסור בגרושה לוקה על גרושיה.

ד. נמצא בה דבר זמה, או שנמצאת אסורה עליו מחיבי לאוין, או מחיבי עשה, ואפלו שניה הרי זה יגרשנה בגט: שנאמר "ולו-תהיה לאשה" (דברים כב, יט), אשה הראויה לו. ולמה לא יבוא עשה וידחה לא תעשה, בין במוציא שם רע בין באונס, וישא זו האסורה לו שהרי אפשר שלא תרצה היא לישוב, ונמצא עשה ולא תעשה קימין.

ה. כיצד הוצאת שם רע הוא שיבוא לבית דין ויאמר, נערה זו בעלתי אותה ולא מצאתי לה בתולים, וכשבקשתי על הדבר, נודע לי שזנתה תחתי אחר שארסתיה, ואלו הן עדי שזנתה בפניהן; ובית דין שומעין דברי העדים, וחוקרין עדותן: אם נמצא הדבר אמת, נסקלת; ואם הביא האב עדים והזימו העדים שהביא הבעל, ונמצאו שהעידו שקר יסקלו, וילקה הוא, ויתן מאה סלע.

ו. ועל זה נאמר "ואלה, בתולי בתי" (דברים כב, יז), אלו העדים שיזימו עדי הבעל. חזר הבעל והביא עדים אחרים, והזים עדי האב הרי הנערה ועדי אביה נסקלין; ועל זה נאמר "ואם-אמת היה, הדבר הזה" (דברים כב, כ), מפי השמועה למדו שפרשה זו, יש בה עדים וזוממין וזוממי זוממין.

ז. הוציא עליה שם רע, והיא בוגרת אף על פי שהביא עדים שזנת תחתיו, כשהיתה נערה הרי זה פטור מן המלקות ומן הקנס; ואם נמצא הדבר אמת הרי זו תסקל, אף על פי שהיא בוגרת, הואיל ובעת שזנתה נערה היתה.

ח. כל נערה שאין לה קנס, אם נאנסה או נתפתתה כך המוציא עליה שם רע, פטור מן המלקות ומן התשלומין. וכן הנכרית שנתגיירה והשפחה שנשתחררה, פחותה מבת שלוש שנים אפלו היתה הורתה שלא בקדשה, ולידתה בקדשה המוציא עליה שם רע, פטור מן הקנס ומן המלקות: שנאמר "כי הוציא שם רע, על בתולת ישראל" (דברים כב, יט), עד שתהיה הורתה ולידתה בקדשה.

ט. קדש נערה וגרשה, וחזר וקדשה והוציא עליה שם רע, והביא עדים שזנתה תחתיו בקדושין הראשונים, ונמצאו זוממים הרי זה פטור. וכן אם היתה יבמתו שכנסה, והוציא עליה שם רע, והביא עדים שזנתה תחת קדושי אחר, ונמצאו זוממים הרי זה פטור מן המלקות ומן התשלומין. וכל הפטור אם רצה לגרש, יגרש.

י. אינו חייב עד שיבעל אותה כדרךפה, ויוציא שם רע כדרךפה. בעלה שלא כדרךפה, ואמר לא מצאתיה בתולה פטור; ומכין אותו מכת מרדות. וכן אם אמר לא מצאתיה בתולה, ולא אמר שזנתה תחתי, או שאמר זנתה תחתי, ולא הביא עדים אלא באו מאליהם הרי זה פטור, אף על פי שהעדים נהרגים אם הזימו.

יא. זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה "וּפָרְשׁוּ, הַשְׁמְלָה" (דברים כב, יז) לְשׁוֹן
כְּבוֹד, שְׁנוּשָׁאִין וְנוֹתְנִין בְּסִתְרֵי הַדָּבָר; וְכֵן זֶה שֵׁיאֵמַר הָאֵב
"וַיֹּאֲלֶה, בְּתוֹלֵי בְתִי" (שם), הֵן זִמְמִי עַדִּי הַבַּעַל. וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר
"וְאִם-אֵמֶת הָיָה, הַדָּבָר" (דברים כב, כ) תִּהְיֶה בְּשִׁזְנוֹת אַחֵר הָאֲרוּסִין
בְּעֵדִים, שֶׁנֶּאֱמַר "לְזָנוֹת בֵּית אָבִיהָ" (דברים כב, כא); אֲבָל קֵדָם
הָאֲרוּסִין, כָּבֵד דָּנָה תּוֹרָה בָּהּ שְׁהִיא פְּטוּרָה מִכָּלוּם, וּבִוְעָלָהּ
חַיֵּב בְּתַשְׁלוּמֵי מָמוֹן בְּלֶבֶד, בֵּין פֶּתַח בֵּין אָנֹס.